

“मीठे बच्चे- तिमीले शिवजयन्तीको पर्व बडो धूमधाम सँग मनाऊ। यो तिमी लागि धेरै ठूलो खुशीको दिन हो, सबैलाई बाबाको परिचय देऊ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाको आफ्नो धेरै ठूलो नोकसान गर्छन्? घाटा कहिले हुन्छ?

उत्तर:- जुन बच्चाहरूले चल्दा-चल्दै पढाइ छोडिदिन्छन्, उनीहरूले आफ्नो धेरै ठूलो नोकसान गर्छन्। बाबाले सधैं यति हीरा रत्न दिनुहुन्छ, गहन प्वाइन्टहरू सुनाउनुहुन्छ, यदि कसैले नित्य सुन्दैनन् भने घाटा पर्छ। फेल हुन्छन्, स्वर्गको उच्च बादशाही गुमाउँछन्। पद भ्रष्ट हुन्छन्।

गीत:- रात के राही थक मत जाना...

ओम् शान्ति। यो रात र दिन मनुष्यको लागि हुन्। शिवबाबाको लागि रात र दिन हुँदैन। यो तिमी बच्चाहरूको लागि हो, मनुष्यको लागि हो। ब्रह्माको रात ब्रह्माको दिनको गायन छ। शिवको दिन, शिवको रात यसरी कहिल्यै भनिँदैन। केवल एक ब्रह्मा पनि भनिँदैन। एकको मात्र रात हुँदैन। गायन गरिन्छ ब्राह्मणहरूको रात। तिमीलाई थाहा छ- अब भक्तिमार्गको अन्त्य हुन्छ, साथ-साथै घोर अन्धकारको पनि अन्त्य। बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु नै तब, जब ब्रह्माको रात हुन्छ। तिमी अहिले बिहानीको लागि जान लागेका छौ। जब तिमी आएर ब्रह्माको सन्तान बन्छौ अनि तिमीलाई ब्राह्मण भनिन्छ। ब्राह्मणहरूको रात पूरा भएर फेरि देवताहरूको दिन सुरु हुन्छ। ब्राह्मण गएर देवता बन्छन्। यस यज्ञद्वारा धेरै महापरिवर्तन हुन्छ। पुरानो दुनियाँ बदलिएर नयाँ हुन्छ। कलियुग हो पुरानो युग, सत्ययुग हो नयाँ युग। फेरि त्रेता २५ प्रतिशत पुरानो, द्वापर ५० प्रतिशत पुरानो। युगको नाम नै बदलिन्छ। कलियुगलाई सबैले पुरानो दुनियाँ भन्छन्। ईश्वर भनिन्छ बाबालाई, जसले ईश्वरीय राज्य स्थापना गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प संगमयुगमा आउँछु। समय त लाग्छ नि। हुन त एक सेकेण्डको कुरा हो, तर विकर्म विनाश हुन समय लाग्छ किनकि आधाकल्पको पाप शिरमा छ। बाबाले स्वर्ग रचनुहुन्छ त्यसैले तिमी बच्चाहरू पनि स्वर्गको मालिक त बन्छौ। तर शिरमा जुन पापहरूको बोझ छ, त्यसलाई उतार्न समय लाग्छ। योग लगाउनु पर्छ। आफूलाई आत्मा अवश्य सम्झनु पर्छ। पहिले जब बाबा भनिन्थ्यो, त्यतिबेला लौकिक पिताको याद आउँथ्यो। अहिले बाबा भन्दा बुद्धि माथि जान्छ। दुनियाँमा अरू कसैको बुद्धिमा यो छैन- हामी आत्मा रूहानी पिताका सन्तान हौं। हाम्रो पिता, शिक्षक, गुरु तीनै रूहानी हुनुहुन्छ। याद पनि उहाँलाई गछौं। यो हो पुरानो शरीर, यसलाई के शृंगार गर्नु छ। भित्र सम्झन्छौं- अहिले हामी वनवासमा छौं। नयाँ दुनियाँमा जानेवाला छौं। अन्तिममा केही पनि रहँदैन। फेरि हामी गएर विश्वको मालिक बन्छौं। यतिबेला सारा दुनियाँ जस्तै वनवासमा छ, यसमा छ नै के? केही पनि छैन। जब स्वर्गमा थियौं, हीरा-जुहारतका महल थिए। सम्पन्न थियौं। अब फेरि जानु छ। अहिले तिमी कसको पासमा आएका छौं? भन्छौ बापदादाको पासमा। बाबाले दादामा प्रवेश गर्नु भएको छ, दादा त हुन् नै यहाँका निवासी। त्यसैले बापदादा दुवै कम्बाइण्ड हुनुहुन्छ। परमपिता परमात्मा पतित-पावन हुनुहुन्छ। उहाँको आत्मा यदि कृष्णमा हुन्थ्यो, ज्ञान सुनाउँथ्यो भने कृष्णलाई पनि बापदादा

भनिन्थ्यो। तर कृष्णलाई बापदादा भन्न सुहाउँदैन। ब्रह्मालाई नै प्रजापिता गायन गरिएको छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यो ५ हजार वर्षको चक्र हो। तिमी बच्चाहरूले जब प्रदर्शनी देखाउँछौ, त्यहाँ यो पनि लेख— आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला पनि हामीले यो प्रदर्शनी देखाएका थियौं र सम्झाएका थियौं— बेहदका बाबाबाट स्वर्गको वर्सा कसरी लिइन्छ। आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिले जस्तै फेरि हामीले

त्रिमूर्ति

शिवजयन्ती मनाउँछौं। यो शब्द अवश्य राख्नुपर्छ। यहाँ बाबाले निर्देशन दिइरहनु भएको छ, त्यसमा चल्नु छ। शिव जयन्तीको तयारी गर्नु छ। नयाँ-नयाँ कुरा देखेर मनुष्यहरू अचम्म मान्छन्। राम्रो तयारी गर्नुपर्छ। हामीले त्रिमूर्ति शिवको जयन्ती मनाउँछौं। छुट्टी लिन्छन्। शिवजयन्तीमा सरकारी छुट्टी हुनु पर्ने हो। कसैले दिन्छन् कसैले दिँदैनन्। तिमी यो धेरै ठूलो दिन हो। जसरी क्रिश्चियनहरूले क्रिसमस मनाउँछन्। धेरै खुशी मनाउँछन्। अहिले तिमीहरूले यो खुशी मनाउनु पर्छ। सबैलाई बताउनु छ— हामीले बेहदका बाबा सँग वर्सा लिइरहेका छौं। जसलाई थाहा छ, उसैले खुशी मनाउँछन्। सेवा केन्द्रहरूमा आपसमा भेटघाट गर्छन्। यहाँ त सबै आउन सक्दैनन्। हामीले मनाउँछौ जन्मदिन। शिवबाबाको मृत्यु त हुन सक्दैन। जसरी शिवबाबा आउनु भएको छ त्यसरी जानुहुन्छ, जब ज्ञान पूरा हुन्छ अनि लडाईं सुरु हुन्छ। उहाँको आफ्नो शरीर त छैन। तिमी बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्झेर पूरा देही-अभिमानी बन्नु छ, यसैमा मेहनत लाग्छ। सत्ययुगमा त आत्म-अभिमानी हुन्छौं। वहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन। यहाँ बस्दा-बस्दै काल आउँछ, हृदयघात हुन्छ। भन्छन् ईश्वरको भावी। तर ईश्वरको भावी होइन। तिमीले भन्छौ ड्रामाको भावी। ड्रामामा यिनको पार्ट यस्तो थियो। अहिले त हो नै कलियुग, नयाँ दुनियाँ सत्ययुग थियो। सत्ययुगका महल कति हीराले सजाएका हुन्छन्। प्रशस्त धन हुन्छ। तर त्यसको पूरा वृत्तान्त छैन। केही भूकम्प आदि हुँदा भत्किन्छन्, पुरिन्छन् त्यसैले यस्ता कुराहरूमा बुद्धिले काम लिनुपर्छ। यो बुद्धिको लागि भोजन हो। तिमी बुद्धि माथि गएको छ। रचयितालाई जान्नाले रचनालाई पनि जान्दछौ। सारा सृष्टिको रहस्य बुद्धिमा छ। ड्रामामा सबै भन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान्। फेरि ब्रह्मा, विष्णु, शंकर छन्। हामीले यी तीनैको कर्तव्य बताउन सक्छौं। के के पार्ट छ? जगत्-अम्बाको कति ठूलो मेला लाग्छ। जगत्-अम्बा, जगत्-पिताको आपसमा के सम्बन्ध छ? यो कसैले जान्दैन किनकि यो गुप्त कुरा हो। माता त यहाँ बसेका छन्, उनी त एडप्ट गरिएकी हुन्, त्यसैले चित्र उनको बनेको हो। उनलाई जगत्-अम्बा भनिन्छ। ब्रह्माकी छोरी सरस्वती। हुन त माताको पद दिइएको छ तर थिइन् त छोरी। हस्ताक्षर गर्थिन् ब्रह्माकुमारी सरस्वती लेखेर। तिमीले उनलाई मम्मा भन्थ्यौ। ब्रह्मालाई माता भन्न सुहाउँदैन। यो बुझ्न र बुझाउन बडो स्वच्छ बुद्धि चाहिन्छ। यो गुप्त कुरा हो। तिमी कसैको पनि मन्दिरमा गयौ भने तुरुन्तै उनको कर्तव्यलाई जान्दछौ। गुरु नानकको मन्दिरमा गयौ भने तुरुन्तै बताउँछौ— उनी फेरि कहिले आउँछन्? उनीहरूलाई केही पनि थाहा छैन किनकि कल्पको आयु लामो बनाइदिएका छन्। तिमीले वर्णन गर्न सक्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— हेर मैले तिमीहरूलाई कसरी पढाउँछु! आउँछु कसरी! कृष्णको त कुरा नै होइन। गीताको पाठ गरिरहन्छन्, कसैले १८ अध्याय याद गर्छन् त्यसैले उनको कति महिमा हुन्छ। एउटा श्लोक सुनाए भने भन्छन् वाह! वाह! यी जस्ता महात्मा कोही छैनन्। आजकाल त ऋद्धि-

सिद्धि पनि धेरै छ। जादुको खेल धेरै देखाउँछन्। दुनियाँमा जालझेल धेरै छ। बाबाले तिमीलाई कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ तर पढ्नेवालामा भर पर्छ। शिक्षकले त एकरस पढाउनुहुन्छ, कसैले पढ्दैन भने फेल हुन्छन्। यो पनि हुन जरूरी छ। सारा राजधानी स्थापना हुनु छ। तिमीले यो ज्ञान स्नान गरेर, ज्ञानमा पौडी खेलेर परिस्तानको परी अर्थात् स्वर्गको मालिक बन्छौ। रात-दिनको फरक छ। त्यहाँ तत्त्व पनि सतोप्रधान हुनाले शरीर पनि सुन्दर बन्छ। प्राकृतिक सुन्दरता रहन्छ। त्यो हो ईश्वरले स्थापना गरेको भूमि। अहिले आसुरी भूमि हो। स्वर्ग, नर्कमा धेरै फरक छ। अहिले तिम्रो बुद्धिमा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान बसेको छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार।

बाबा भन्नुहुन्छ— राम्रोसँग पुरुषार्थ गर। बच्चीहरू नयाँ-नयाँ स्थानमा चक्कर लगाउन जान्छन्। यदि राम्रा माता आदिहरू छन् भने सेवालाई बढाउनुपर्छ। सेवाकेन्द्रमा यदि कोही आउँदैन भने आफ्नो नोकसान गर्छन्। कोही पढ्नको लागि आउँदैन भने उसलाई फेरि लेख्नुपर्छ। तपाईंले पढ्नु भएन भने तपाईंलाई धेरै घाटा हुन्छ। सधैं धेरै गहन प्वाइन्टहरू निकलन्छन्। यी हुन् हीरा रत्नहरू, पढेनौं भने फेल हुन्छौं। यति उच्च स्वर्गको बादशाही गुमाउँछौं। मुरली त सधैं सुन्नुपर्छ। यस्ता बाबालाई छोडिदियो भने, याद राख— फेल हुन्छौ, फेरि धेरै रुनुपर्छ। रगतको आँसु बगाउँछौ। पढाइ त कहिल्यै छोड्नु हुँदैन। बाबाले रजिस्टर हेर्नुहुन्छ। कति सधैं आउँछन्। नआउनेहरूलाई फेरि सावधान गर्नुपर्छ। श्रीमतले भन्छ— पढेनौ भने पद भ्रष्ट हुन्छौ। धेरै घाटा पर्छ। यसरी लेखापढी गन्थौ भने तिमीले विद्यालयलाई राम्रोसँग बढाउन सक्छौ। यस्तो होइन कोही आएन भने छोड्दिनु छ। शिक्षकलाई चिन्ता रहन्छ— मेरा विद्यार्थी धेरै पास भएनन् भने इज्जत जान्छ। बाबाले लेख्नु पनि हुन्छ, तिम्रो सेवाकेन्द्रमा सेवा कम हुन्छ, सायद तिमी सुतिरहन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस पुरानो शरीरलाई शृंगार गर्नु छैन। वनवासमा रहेर नयाँ घरमा जाने तयारी गर्नुपर्छ।
- २) ज्ञान स्नान सधैं गर। कहिल्यै पनि पढाइ छुटाउनु हुँदैन।

वरदानः— ज्ञान र योगको बलद्वारा मायाको शक्तिमाथि विजय प्राप्त गर्ने मायाजित, जगतजित भव

दुनियाँमा विज्ञानको पनि बल छ, राज्यको पनि बल छ र भक्तिको पनि बल छ तर तिमी सँग छ ज्ञानबल र योगबल। यो सबै भन्दा श्रेष्ठ बल हो। यो योगबलले मायामाथि सदाको लागि बिजयी बनाउँछ। यस बलको अगाडि मायाको शक्ति केही पनि होइन। मायाजित आत्माहरूले कहिल्यै सपनामा पनि हार खान सक्दैनन्। उनीहरूको सपना पनि शक्तिशाली हुन्छ। त्यसैले सदा यो स्मृति रहोस्— हामी योगबल भएका आत्माहरू सदा विजयी छौं र विजयी रहन्छौं।

स्लोगन:- कर्म गर्दै कर्मको बन्धनबाट मुक्त रहनु नै फरिश्ता बन्नु हो।

मातेश्वरीजीका मधुर महावाक्य

(१) गीत:- नयनहीनलाई बाटो देखाउनुहोस् प्रभु.... यो जुन मनुष्यले गीत गाउँछन् नयनहीनलाई बाटो देखाउनुहोस् बाटो देखाउनेवाला एक परमात्मा नै ठहरिनु भयो, त्यसैले त परमात्मालाई बोलाउँछन् र भन्छन् प्रभु बाटो बताउनुहोस् अर्थात् मनुष्यहरूलाई बाटो देखाउनको लागि स्वयं परमात्मालाई निराकार रूपबाट साकार रूपमा आउनुपर्छ, तब नै स्थूलमा बाटो बताउनुहुन्छ नआएसम्म बाटो त बताउन सक्नुहुन्न। अहिले मनुष्य जो अलमलमा परेका छन्, ती अलमलमा परेकालाई बाटो चाहियो। त्यसैले परमात्मालाई भन्छन् नयनहीनलाई बाटो देखाउनुहोस् प्रभु... उहाँलाई फेरि खिवैया पनि भनिन्छ, जसले पारी अथवा यी ५ तत्त्वले बनेको जुन सृष्टि छ त्यसबाट पार गरेर त्यस पारी अर्थात् ५ तत्त्वबाट पारी जुन छैठौं तत्त्व अखण्ड ज्योति महतत्त्व छ त्यसमा लैजानुहुन्छ। परमात्मा पनि त्यस पारीबाट वारी आउनुहुन्छ तब त लैजानुहुन्छ। परमात्मालाई पनि आफ्नो धामबाट आउनुपर्छ, त्यसैले परमात्मालाई खिवैया भनिन्छ। उहाँले नै हामी नाउलाई (आत्मा रूपी नाउलाई) पार लैजानु हुन्छ। अहिले जसले परमात्मा सँग योग लगाउँछन् उनीहरूलाई साथ लिएर जानुहुन्छ। बाँकी जो बच्छन्, उनीहरू धर्मराजको सजाय खाएर पछि मुक्त हुन्छन्।

(२) काँडाको दुनियाँदेखि लिएर जानुहोस् फूलहरूको छायाँमा, अब यो आह्वान केवल परमात्माको लागि गरिरहेका छन्। जब मनुष्यहरू अति दुःखी हुन्छन् अनि परमात्मालाई याद गर्छन्, परमात्मा यो काँडाको दुनियाँदेखि लिएर जानुहोस् फूलहरूको छायाँमा, यसबाट सिद्ध हुन्छ- अवश्य वहाँ पनि कुनै दुनियाँ छ। यो त सबै मनुष्यलाई थाहा छ अहिलेको जुन संसार छ, त्यो काँडाले भरिएको छ। जुन कारणले मनुष्यहरूले दुःख र अशान्ति प्राप्त गरिरहेका छन् र याद फेरि फूलहरूको दुनियाँलाई गर्छन्। त्यसैले अवश्य त्यो पनि कुनै दुनियाँ होला जुन दुनियाँको संस्कार आत्मामा भरिएको छ। यो त हामीलाई थाहा छ- दुःख अशान्ति यो सबै कर्मबन्धनको हिसाब-किताब हो। राजादेखि रंकसम्म हरेक मनुष्य यो हिसाबमा पूरा जकडिएका छन्, त्यसैले परमात्मा स्वयं भन्नुहुन्छ- अहिलेको संसार कलियुग हो, त्यसैले त्यो सारा कर्मबन्धनले बनेको छ र अर्को संसार सत्ययुग थियो जसलाई फूलहरूको दुनियाँ भनिन्छ। त्यो हो कर्म बन्धनरहित जीवनमुक्त देवी-देवताहरूको राज्य, जो अहिले छैन। जुन हामीले जीवनमुक्त भन्छौ, यसको मतलब यो होइन- हामी कुनै देहबाट मुक्त थियौं, उनीहरूलाई कुनै देहको भान थिएन। उनीहरू देहमा भएर पनि दुःख प्राप्त गर्दैनथे अर्थात् वहाँ कुनै कर्मबन्धनको मामला हुँदैन। उनीहरूले जीवन लिन्थे, जीवन छोड्थे तर आदि मध्य अन्त्य सुख प्राप्त गर्थे। त्यसैले जीवनमुक्तिको मतलब हो जीवन छँदै कर्मातीत हुनु। अहिले यो सारा दुनियाँ ५ विकारहरूमा पूरा जकडिएको छ। मानौं ५ विकारहरूको पूरा पूरा वास छ। तर मनुष्यहरूमा यति तागत छैन जसले यी ५ भूतहरूलाई जित्न सकून्। त्यसैले नै परमात्मा स्वयं आएर हामीलाई ५ भूतहरूबाट छुटाउनुहुन्छ र भविष्य प्रारब्ध देवी-देवता पद प्राप्त गराउनुहुन्छ। अच्छा, ओम् शान्ति।